

Cuvânt rostit de Sf. Ioan Maximovici la Mănăstirea Lesna, în 28 iulie/ 10 august 1955 ¹

O mișcătoare și atentă evocare datorată Sf. Ioan Maximovici, la vârsta maturității duhovnicești, a mentorului său, Mitropolitul Antonie Hrapovițki (+ 28 iulie/ 10 aug. 1936). Reflectând cu deosebită sensibilitate chipul întâiului, celui mai iubit și mai marcant păstor al fostei Biserici Ruse în Exil, dar – inevitabil – și pe cel al ucenicului său cel mai apropiat, cuvântul oferă, credem, învățături prețioase despre taina pietății filiale și a unității duhovnicești întru cunoștință. Este calea pe care numeroși ucenici ai Vlădicăi Antonie s-au adăugat la lanțul de aur al sfinților și mărturisitorilor din veac. A se vedea și [postarea noastră anterioară dedicată](#)

aceleiași teme.

În această seară se împlinesc nouăsprezece ani de la adormirea Mitropolitului Antonie.

A fost un mare ierarh, nu numai după măsurile secolului acesta. Puțini ierarhi din viața Bisericii au avut darurile lui, sau au dăruit atât de mult Bisericii. Preafericitul Varnava, Patriarhul Serbiei, liturghisind la Biserica Rusă a Sf. Treimi, spunea că Mitropolitul Antonie a fost un ierarh de statura marilor ierarhi din vechime.

În cercurile teologice din Serbia i se spunea Marele Atanasie al vremurilor noastre. Cuvântul lui era înțelept de Duhul Sfânt.

Învățătura sa despre Sfânta Treime, care ne descoperea adevărul dumnezeiesc, suna ca și cum ar fi fost ceva nou. Dar nu era o învățătură nouă și nemaiauzită. Mai degrabă, erau adevărurile după care se călăuzește viața Bisericii, care primeau o nouă expresie. Însă nu puțini le uitaseră. Datorită calamităților istoriei popoarelor ortodoxe, nivelul studiilor teologice scăzuse în multe din aceste țări. Iar la vremea restaurării lor și a sistemului școlar, aceasta s-a făcut după modelele altor confesiuni și sub influența acelorora.

Înaltpreasfințitul Mitropolit Antonie a regenerat teologia ortodoxă.

Scris de Sf. Ioan Maximovici
Marți, 10 August 2021 08:53

I s-a spus Marele Atanasie. Sf. Atanasie cel Mare era numit „Părintele Ortodoxiei”. Desigur, nu în înțelesul că Ortodoxia ar fi început cu el, ci pentru că el a exprimat cu luciditate conținutul doctrinei ortodoxe, într-o vreme când aceasta era acoperită de viclenia sofismelor omenești. Așa cum atunci a apărut Marele Atanasie, în zilele noastre a apărut Ierarhul Antonie – cel ce „cu puterea lui Atanasie” (Luca 1, 17) a învățat același adevăr.

Mitropolitul Antonie a avut inima atotcuprinzătoare a Marelui Vasile. Un ierarh se roagă pentru întreaga Biserică Ortodoxă și toate părțile ei îi sunt dragi. Mitropolitul Antonie, următor al îndemnurilor Marelui Vasile, cunoștea viața fiecărei biserici locale. Iată de ce era atât de legat de fiecare dintre ele, de ce le iubea și le înțelegea. El era un ierarh ecumenic, în înțelesul deplin al cuvântului.

A fost un dascăl și un predicator al dragostei și mulți au fost cei care prin el au descoperit dragostea. Iar cei care până atunci rătăciseră prin cețuri s-au descoperit pe ei înșiși prin credință și prin iubire.

Școlilor rusești Vlădica le-a dat o nouă viață, arătându-le puterea creatoare și educațională a dragostei, chemându-i și pe alții să părăsească atitudinea uscată și formală față de copii.

Putem spune că tinerii se îmbulzeau în jurul lui. Atunci când, văzând aceasta, unii îl întrebau cum și prin ce meșteșug pedagogic realizează lucrul acesta, Vlădica Antonie răspundea că nu are nici o metodă, dar că în timpul întâlnirilor sale cu tinerii caută harul lui Dumnezeu, care mișcă inimile și îi aduce pe oameni laolaltă.

Era un mentor al tinerilor, care, chiar și după ce ajungeau la maturitate, rămâneau sub îndrumarea lui. Cu timpul, el a devenit nu numai „cinstitul dascăl al unui mare număr de monahi”, ci și un păstor al păstorilor și un ierarh al ierarhilor, atât de

mulți erau cei care îi fuseseră ucenici.

Întotdeauna, în toate împrejurările vieții, a fost un mărturisitor statornic al adevărului, pe care îl trăia, îl transmitea și îl păstra în inima sa.

Trăind mulți ani în exil, ca oaspete al patriarhului Serbiei, și-a păstrat impunătoarea smerenie care îi era caracteristică, precum și credința și devotamentul față de Biserică. Ca și mai înainte, a continuat să fie un învățător al Bisericii. Cu ocazia participării sale la o adunare solemnă, Preafericitul Patriarh Varnava spunea că după Primul Război Mondial valul modernismului a inundat bisericile locale și pe mulți i-a acoperit, dar în Serbia s-a spart de puternicul promontoriu care era Mitropolitul Antonie, cel care a salvat atunci Biserica Sârbă.

Cuvânt la adormirea Înaltpresfințitului Mitropolit Antonie (Hrapovițki)

Scris de Sf. Ioan Maximovici
Marți, 10 August 2021 08:53

